

POGLED NA GRINTAVEC S KORENA
Kočna, Grintavec, Dolgi hrbet, Štruca, Skuta, Rinka

FOT. BOG. BRINSEK

Delo in denar.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

VI.

Arturjevih šal je bil gospod Klepš kmalu sit in nekega dne je iznenadil ljubega sinka z napovedjo, da je že govoril z gospodom ravnateljem v tvornici, ki ga hoče sprejeti v svojo pisarno za praktikanta. „Postopanje brez dela je za mladega človeka sramota.“

„Ne zameri, papa!“ je dejal Artur. „Preskrbljevanje svojcev na tak način, in celo nesposobnih svojcev, tudi ni častno. Jaz namreč poznam samega sebe in govorim odkrito. Ali te nič ne speče vest, če pomisliš, da izpodrinem jaz zato, ker sem Klepšev sin, kakšnega poštenega in pridnega siromaka? Meni se vidi to krivično in prostaško. Toda če je tebi všeč, hočem poskusiti, kaj se bo dalo storiti. A ti se ne zanašaj na moje moči, da te ne iznenadim. Meni manjka tiste nadarjenosti, ki je potrebna za resno delo. Sicer mi pade vedno kaj v glavo; a kakor hitro sedem za pisalno mizo, mi umolknejo glasne misli kakor naša družba, kadar jo počastiš ti s svojim prihodom. Toda poskusimo! A če ne pojde, bo neuspeh, papa, tvoja krivda, ne moja. Kaj pa, za slučaj onemoglosti ali si me že zavaroval?“

„Onemoglosti! Koliko si pa star?“ se je jezil oče.

„Prosim, ne za slučaj starosti, ampak onemoglosti. Jaz se bojim, da onemorem kmalu. In kaj potem?“

Artur se je branil zaman. Zvečer je še tožil pri igri svoje gorje Mosterihu in Rumplu in ju blagroval, da nimata tako krutih očetov; drugega dne pa ga je peljal oče v tvornico. Spotoma ga je poučeval, kako je poleg zemlje, ki nam daje vsakovrstnih prirodnih, človeško delo edini vir blagovitosti, omike in sreče, in da je spoštovanja vreden samo človek, ki dela. Artur je poslušal vdano in se naslajal v mislih, kako hitro da se ga bo naveličal dobri gospod Adamič.

Ko je ravnatelj spoštljivo sprejemal gospoda Klepša, je poizkušal Artur težo stolov po pisarni in dvigal z eno roko proti stropu zdaj enega, zdaj drugega.

„Artur, ali se to spodobi?“ je karal oče.

„Brez zamere, gospod ravnatelj!“ je prekinil Artur telovadbo in sedel. „Jaz poslušam.“

Ravnatelj je poklical starega uradnika, ki naj bi vpeljal mladega gospoda v skrivnosti resnega dela. Temu je še posebej priporočal Klepš svojega sina. „Če bo količkaj pritožbe, mi morate takoj sporočiti,“ je dejal slovesno. Uradnik se je priklonil vdano in molče, ker je razumel šalo.

„In na koga se bo treba obrniti za kak dopust?“ je vprašal Artur in pogledal nedolžno zdaj ravnatelja, zdaj voditelja pisarne in se veselil njune zadrege. Oče, ki se je dogovarjal o podrobnostih Arturjevega dela, je spretno preslišal te besede, se hitro poslovil in potegnil sina s seboj, da ga na potu proti domu pošteno ošteje.